

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci žalobkyně **J. J.**, bytem S. 117, D., zast. JUDr. Milanem Janíčkem, advokátem se sídlem Slovanská 21, Šumperk, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2014, č. j. KUOK 75480/2014, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh ze dne 2. 7. 2014, č. j. 2013/1171/PŘ – MUZB – 36 jímž byla žalobkyně uznána vinnou z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 27 odst. 1 písm. q) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání tím, že jako chovatelka zvířete v zájmovém chovu dne

21. 9. 2013 kolem osmnácté hodiny umožnila, aby její pes rasy jorkšírský teriér unikl ze sféry bezprostřední kontroly na ulici S., obec D. a napadal paní A. T., narozenou X, bytem D., S. 108. Tím žalobkyně porušila povinnost uloženou v obecně závazné vyhlášce obce D. č. 3/2005 (vyvěšené na úřední desku dne 21. 6. 2005) a současně nedostála povinnosti uložené každému v § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat, když umožnila únik zvířete.

[2] Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný rozhodnutí potvrdil s tím, že pohyb zvířat, resp. venčení psů je v obci D. normativně upraveno platnou a účinnou obecně závaznou vyhláškou s tím, že správní orgán rozhodoval objektivně a v souladu se zásadou materiální pravdy, legality a rovnosti účastníků. Tyto závěry činil z toho, že odvolání žalobkyně je nedůvodné, přestože z rozhodnutí není patrné, jaké závěry přijal z obrany žalobkyně, že dne 21. 9. 2013 psa rasy jorkšírský teriér venčila přítelkyně jejího syna. Pokud se ve skutkové větě tato skutečnost objevuje, je také nutno, aby jí byla prokázána. Pokud žalobkyně navrhla výslech svědkyně K. D., měl tento výslech provést již správní orgán I. stupně a krajský úřad pro tuto vadu rozhodnutí zrušit. Nelze totiž v jednom řízení v plném rozsahu věřit svědkyni Trendlové o zakousnutí do nohavice kalhot a řízení o přestupku proti občanskému soužití řízení vůči žalobkyni zastavit s tím, že spáchání přestupku nebylo prokázáno, přičemž stejná svědkyně hovoří v neprospěch žalobkyně. Svědkyně V. uvedla, že neviděla, že pes byl zakousnutý do nohavice paní T. a rovněž tak svědek F. J. neviděl, že by pes kousl poškozenou a ani ona si na nic takového nestěžovala. Pouze svědek V. tvrdil, že pes zachytil nohavici poškozené a ona se po něm ohnala. Pokud jde o další část skutkové věty, žalobkyně měla za to, že výrok téměř není výrokem, který by mohl individualizovat skutek a tak vymezit předmět přestupku. Žalobkyně nepopírala, že je majitelkou jorkšírského teriéra, a že ho chodívá venčit. Vzhledem k tomu, že bydlí na slepé ulici, pes není agresivní a vzhledem k tomu, že nemá jiné možnosti venčení, žalobkyně nepopřela, že se někdy stane, že fenku nemá na vodítku, neboť pejskovi je nutno dopřát svobody pohybu. Opakem by bylo porušení § 4 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 246/1992 Sb. Úvaha žalovaného týkající se úniku ve smyslu § 13 citovaného zákona nedopadá zcela adekvátně na skutkovou větu, neboť žalobkyně neuvedla, že by umožnila pejskovi zcela volné pobíhání po ulici a z výpovědí svědků toto nevyplývá. Žalovaný tak učinil nesprávný závěr i o závaznosti vyhlášky obce D. č. 3/2005, kterou se upravuje volný pohyb psů na veřejném prostranství. Článek 3 citované vyhlášky stanoví, že každý pes při pohybu na veřejném prostranství vymezeném v čl. 2 musí být veden na vodítku. Veřejným prostranstvím pro účely této obecně závazné vyhlášky jsou dle odstavce I. náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící k obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Dle odstavce druhého jsou veřejnou zelení, parky a dalšími prostorami pro účely této vyhlášky pozemky vyjmenované v příloze č. 1 a zakreslené v příloze č. 2. Žalovaný přešel námitku žalobkyně na nevyváženost této vyhlášky pouze tím, že „nesouhlasí se subjektivním a zavádějícím hodnocením legislativní úrovně obecně závazné vyhlášky“ žalobkyní. Na jedné straně obec D. požaduje úhradu místních poplatků za psa, na druhé straně vyhláškou prikazuje jejich pohyb jen na vodítku na vymezených veřejných prostranstvích. Vyhláška výslovně neuvádí, na kterých veřejných prostranstvích pohyb psa bez vodítka je v obci povolen.

Vyhláška tedy nezohledňuje § 4 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 246/1992 Sb. Vzhledem k tomu, že žalovaný neučinil patřičné závěry z neúplně zjištěného skutkového děje a nesprávného právního hodnocení a napadené rozhodnutí městského úřadu potvrdil, sám porušil § 89 odst. 2 správního řádu.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl k námitce, že jednání žalobkyně nebylo prokázáno, neboť nebyl proveden výslech K. D., že jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku bylo správním orgánem I. stupně prokázáno v souladu s § 3 správního řádu a se zásadou materiální pravdy. Výsledky svědků byly provedeny u těch svědků, kteří byli u úniku psa žalobkyně osobně a bezprostředně přítomni. Správní orgán I. stupně ve smyslu zásady vyhledávací zvážil všechny skutečnosti včetně těch, které svědčí ve prospěch žalobkyně. Vyslechnuta byla žalobkyně i poškozená. Dále byli vyslechnuti svědci přímo přítomni události. Pan J. V., paní Š. V. a rovněž i rodinný příslušník obviněné pan J. J.. Ze spisového materiálu žalovaný zjistil, že paní K. D. nebyla úniku bezprostředně přítomna a o události věděla zprostředkovaně. Její výslech proto nebyl nezbytný a nebyl proveden. K žalobní námitce, že skutková věta nebyla individualizována a nelze tak vymezit předmět přestupku žalovaný uvedl, že argumentace žalobkyně neobstojí. Správní orgán I. stupně ve druhé výrokové části rozhodnutí ze dne 2. 7. 2014 jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku podle § 27 odst. 1 písm. q) zákona na ochranu zvířat, konkrétně v místě a čase specifikoval. Žalovaný z této věty citoval a měl za to, že tato věta výroku dostatečně „individualizuje“ jednání porušující zákon na ochranu zvířat proti týrání a přestupek je dostatečně vymezen. Nadto žalobkyně nepopírá skutečnost, že její pes nebyl na vodítku, byl tedy venčen „na volno“. Na straně 2 v odstavci pátém žaloby to sama tvrdí žalobkyně. Totéž žalobkyně uvedla i v odvolání a z toho žalovaný dovodil, že lze nalézt oporu i pro domněnku, že vedle útoku ze dne 21. 9. 2013 došlo i k přestupkovému jednání ve formě trvajících přestupků v období od 1. 1. 2013 do 2. 12. 2013, tak jak je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se s tímto vypořádal v žalovaném rozhodnutí tak, že ve výroku uvedl, že žalobkyně nedostála obecné povinnosti každého chovatele, ale i osoby, které byl pes svěřen k venčení (průvodce) zvířete chovaného v zájmovém chovu, zabránit úniku zvířete, tak jak má na mysli zákonodárce v § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat. Tato povinnost je ve vztahu obecného ke speciálnímu - k povinnosti respektovat čl. 3 obecně závazné vyhlášky. K žalobnímu bodu, že si žalovaný učinil nesprávný závěr ve věci závaznosti obecně závazné vyhlášky, žalovaný uvedl, že o její závaznosti nemá pochyb. Vyhláška byla vydána na základě zákonného zmocnění v zákoně na ochranu zvířat proti týrání. Nedílnou součástí vyhlášky je rovněž příloha č. 1, ve které jsou vymezeny veřejné prostory (vztah v čl. 2 odst. 2 vyhlášky). Tato skutečnost je rozhodující, když povinnost chovatele psů vést psa při venčení na vodítku je konkrétně určena. V příloze č. 1 je uveden název prostranství, parcelní číslo a katastrální území. K žalobnímu bodu, že vyhláška je nevyvážená, že jsou omezována práva chovatelů psů, ač jsou od nich vybírány poplatky, a že v textu vyhlášky nejsou stanovena veřejná prostranství, na kterých je povolen pohyb psů bez vodítka, žalovaný uvedl, že mu v odvolacím řízení nepřísluší posuzovat legislativní úroveň platné a účinné obecně závazné vyhlášky. Odvolací správní orgán má přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Nadto stanovení

povinností cestou obecně závazné vyhlášky je možné jen na základě zákonného zmocnění. Tato podmínka má oporu v části sedmé Ústavy, čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a v zákoně č. 128/2000 Sb., o obcích.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 8. 9. 2014 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[5] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil, že příkazem ze dne 2. 12. 2013 správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 27 odst. 1 písm. q) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, kterého se dopustila tím, že v období nejméně od 1. 1. 2013 do 2. 12. 2013 téměř denně kolem 19. h v obci D. na ulici S. nechala volně pobíhat své 2 psy – fenu jorkšírského teriéra a psa plemene rotvajler, kdy fena jorkšírského teriéra se při svém volném pohybu po ulici S. dne 21. 9. 2013 kolem 18. hodiny zakousla do nohavice A. T., narozené X, bytem D., S. 108, tedy porušila obecně závaznou vyhlášku obce D. č. 3/2005, kterou se upravují pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství, čl. 3 a dále přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustila tím, že dne 21. 9. 2013 kolem osmnácté hodiny v obci D. na ulici S. u domu č. p. 117 vyhrožovala A. T., narozené X, bytem D., S. 108 tak, že na její adresu uvedla, že „na ni pošle svého většího psa“, tedy úmyslně narušila občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví. Za to byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 3.000 Kč.

[6] Podle záznamu o podání vysvětlení ze dne 2. 12. 2013 uvedl J. V., že žalobkyně běžně chodí venčit psy po ulici S. v D. kolem 19:00 večer, přičemž je „má na volno“; fenka plemene jorkšírský teriér běžně pobíhá po ulici celý den. Tento stav trvá nejméně od začátku roku 2013.

[7] Podle protokolu o projednání přestupku žalobkyně uvedla, že nevlastní 2 psy, ale pouze jednoho, druhý pes je jejího syna. Pes žalobkyně byl v době, kdy měla spáchat přestupek, na ulici s přítelkyní syna žalobkyně. Rotvajler byl na zahradě se synem žalobkyně. Jorkšírský teriér je pes, který venku stále štěká. Paní T. šla od Ve. a pes na ni začal štěkat, žalobkyně se ptala paní T., co dělá, a ona řekla, že na ni pes štěká a že by jí už měl někdo rozbít hubu, snažila se hůlkou praštit psa. Žalobkyně neviděla, že by se jí pes zakousl do nohavice, protože nebyla ani tak blízko. Žalobkyně neřekla paní T., že na ní pošle většího psa, to popřela. K obvinění, že žalobkyně nechá psa volně pobíhat po ulici, uvedla, že nechává psa venčit pouze večer, chodí po ulici, uklízí po něm. Při venčení nemá psa na vodítku.

[8] Svědkyně A. T. uvedla, že chodí k paní V., která bydlí naproti paní žalobkyně. Pes žalobkyně na ni začal štěkat, když vyšla na ulici, tak ji pes chytil za nohavici. V době, kdy na ni zaútočil pes, byla žalobkyně doma. Svědkyně nevěděla, jestli to viděl někdo jiný, svědkyně stála k psovi zády. Žalobkyně vyšla ven a řekla

svědkyni, že když toho psa udeří, tak na ni pošle toho velkého psa. Rotvajler byl v té době za vraty. Jorkšírský teriér byl na ulici sám, nikdo s ním nebyl. Přítelkyni syna žalobkyně na ulici svědkyně neviděla. K otázkám položeným žalobkyní svědkyně uvedla, že ulice je slepá, svědkyně stála směrem do ulice ke svému domu, pan Vepřek stál za brankou plotu, přes ni je vidět. Pes chytil svědkyni za pravou nohavici, svědkyně měla na sobě tepláky, psa se bojí, dříve neměla se psem žádný problém. Pes chytil nohavici normálně, zezadu a potom pustil. Svědkyně psovi nehrozila, Š. V. šla za nimi. Syn svědkyně byl v době incidentu doma, nemohl to vidět.

[9] Svědek J. V. uvedl, že paní T. chodí k mamince na návštěvu a v uvedený den šel svědek s paní T. na ulici, aby nespadla. Na ulici byl jorkšír žalobkyně. Na ulici byl pes sám, na ulici byla paní T., žalobkyně byla ve dveřích a svědek stál u brány. Nikdo jiný na ulici nebyl. Rotvajler byl za vraty. Svědek viděl, jak pes chytil paní T. za nohavici a ona se po něm ohnala hůlkou a řekla: „nech mě být, nebo tě praštím“. Když žalobkyně viděla, že se něco děje, vyšla z domu. Jestli to slyšela, svědek neví. Žalobkyně začala paní T. nadávat, výrazy si svědek nepamatuje. Svědek několikrát upozornil žalobkyni, že má mít psa na vodítku. Když chodila psa venčit, pes na vodítku nebyl. K dotazům položeným obviněnou svědek uvedl, že pes chytil paní T. za levou nohavici, ohnala se za ním francouzskou holí dozadu. Manželka svědka byla v domě a šla se podívat, co se děje, zůstala stát u rozvodné skříně. Manželka to taky slyšela, že jí žalobkyně vyhrožovala puštěním psa. Na dotaz, zda svědek slyšel, že žalobkyni paní T. řekla, že je svině a že by jí někdo měl konečně rozbít tlamu, svědek uvedl, že to slyšel. Také slyšel, že žalobkyni paní T. říkala, že ji pes kousl.

[10] Svědkyně Š. V. uvedla, že v uvedený den v domě u tchýně, manžel šel vyprovodit paní T.. Svědkyně slyšela hádku mezi paní T. a žalobkyní, šla se podívat, co se děje a viděla, jak se dohadují, výrazy si přesně nepamatuje. Pes žalobkyně pobíhal kolem paní T. a štěkal na ni. Svědkyně neviděla, že by pes byl zakousnutý do nohy paní T.. Svědkyně byla na chodbě, která je na delší straně domu. Svědkyně neslyšela, že by paní T. říkala žalobkyni, že je svině a že by jí někdo měl rozbít tlamu.

[11] Svědek F. J. byl v uvedenou dobu na zahradě a trhal jablka. Dále uvedl, že viděl, jak vyběhl jorkšír na ulici a štěkal a jak viděl, že je někdo na ulici, tak šel za paní T.. Paní T. stála k psovi bokem nebo čelem. Svědek neviděl, že by pes paní T. kousl, byl stále daleko od ní. Svědek viděl, že paní T. odháněla psa hůlkou a říkala psovi: „běž ty svině“. Potom vyšla žalobkyně a zavolala psa zpět. Paní T. častovala žalobkyni urážkami a říkala něco v tom smyslu, že by jí někdo měl rozbít tlamu. Žalobkyně odpověděla, že ať z toho nedělá vědu, že pes nic nedělá. Ptala se jí, zda se nebojí toho psa, co štěká za plotem. Svědek viděl na ulici jen paní T., nikdo jiný tam nebyl. Na dotaz, zda tam byl ještě někdo, kdo to mohl slyšet, svědek uvedl, že přítelkyně byla na dvoře a jmenuje se K. D.. Na dotaz, zda slyšel, jak paní T. řekla, že ji pes kousl, svědek odpověděl, že neslyšel.

[12] Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2014 bylo zastaveno řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití a žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 27 odst. 1 písm. q) zákona č. 246/1992 Sb. a byla jí uložena pokuta ve výši

1.000 Kč. K přestupku, který je předmětem přezkoumávaného rozhodnutí, správní orgán I. stupně uvedl, že považoval výpovědi žalobkyně a svědků A. T., J. V., Š. V. a F. J. za rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně a rovněž za důkazy, kterými jsou dále vyjádření žalobkyně k přestupku ze dne 6. 6. 2014, text obecně závazné vyhlášky č. 3/2005, včetně příloh č. 1 a 2, text z rozhodnutí Ústavního soudu Pl. ÚS 21/06, právní výklad k zákonnému zmocnění odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra k obecně závazné vyhlášce, kterou se upravují pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství a vymezují prostory pro volné pobíhání psů ze dne 1. 9. 2010 a i na základě podkladů rozhodnutí – oznámení o přestupku policie ČR měl správní orgán za spolehlivě prokázané jednání žalobkyně a porušení čl. 3 obecně závazné vyhlášky citované výše. Podle tohoto článku každý pes při pohybu na veřejném prostranství vymezeném v příloze čl. 2 musí být veden na vodítku. Toto bylo prokázáno přiznáním žalobkyně, která při ústním jednání uvedla, že nechává psa venčit pouze večer, že s ním chodí po ulici, kde bydlí, že po něm uklízí a že při venčení nemá psa na vodítku. Toto potvrdil i svědek J. V., který uvedl, že několikrát upozorňoval žalobkyni, že má mít psa na vodítku. To, že pes žalobkyně byl dne 21. 9. 2013 kolem 18. hodiny na ulici S. v D. a že volně běhal bez vodítka a štěkal na A. T., potvrdili jak žalobkyně, tak všichni svědci. Ke zpochybnění zákonnosti obecně závazné vyhlášky č. 3/2005 vydané obcí D. s odkazem na obsah rozhodnutí Ústavního soudu citovaného výše správní orgán I. stupně uvedl, že obec D. v předmětné vyhlášce nezakázala volné pobíhání psů na všech veřejných prostranstvích, ale pouze na vyjmenovaných v příloze č. 1 a zakreslených v příloze č. 2, tudíž neměla povinnost nutně určit prostory pro volné pobíhání psů, což je v souladu s právním výkladem zákonnému zmocnění odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra k obecně závazné vyhlášce.

[13] Podle obecně závazné vyhlášky č. 3/2005, kterou se upravují pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství, obec D. v čl. 3 stanovila, že každý pes při pohybu na veřejném prostranství vymezeném v čl. 2 musí být veden na vodítku. V čl. 2 je veřejné prostranství pro účely této vyhlášky vymezeno jako náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Podle čl. 2 odst. 2 veřejnou zelení, parky a dalšími prostorami pro účely této vyhlášky jsou pozemky vyjmenované v příloze č. 1 a zakresleny v příloze č. 2, které tvoří nedílnou součást této obecně závazné vyhlášky. Podle přílohy č. 1 patří mezi uvedená prostranství i Smíchov p. č. 2/2 a 1818/8. V příloze č. 2 je obrazové znázornění v katastrální mapě, a to i citovaných parcel.

[14] V odvolání žalobkyně nesouhlasila s rozhodnutím, odkázala na svou výpověď v rámci přestupkového řízení a na vyjádření právního zástupce ze dne 6. 6. 2014. Není důkazu, že by se pes žalobkyně zakousl do nohavice A. T., když výpověď této svědkyně nelze považovat za věrohodnou. Na druhé straně správní orgán svědkyni neuvěřil, pokud se týká údajných výhrůžek ze strany žalobkyně a ostatní svědci toto nepotvrdili. Naopak svědkyně Vepřková uvedla, že neviděla, že pes byl zakousnutý do nohavice paní T.. Pouze J. V. tvrdil, že pes zachytil nohavici poškozenou a ona se po něm ohnala. Svědek F. J. neviděl, že by pes kousl poškozenou, a tato si ani na nic takového nestěžovala. Z žádného důkazu nevyplyvá,

že by téměř denně nechala žalobkyně pejska volně pobíhat. Jak žalobkyně uvedla, chodívá jej venčit a že se stane, že jej nemusí mít na vodítku, neboť považuje za povinnost dopřát psovi určitou volnost, když jinou možnost k venčení nemá, jedná se o slepou ulici a pes není agresivní. Vyhláška musí být vyvážená, tzn. že na jedné straně musí být vymezeny prostory, kde volný pohyb psů na veřejném prostranství je zakázán, na druhé straně musí být vymezeny prostory, kde je povolen. Obecně závazná vyhláška v čl. 2 vymezuje veřejné prostranství na celém území obce. Není pravdivé tvrzení správního orgánu, že vyhláška nezakázala volné pobíhání psů na všech veřejných prostranstvích nebo čl. 3 odkazuje na čl. 2, kde v odstavci 1 je uvedeno, co je veřejné prostranství, specifikuje veřejnou zeleň, parky a další prostory. Vyhláška tedy neurčila, na kterých veřejných prostranstvích je povoleno psy venčit. Odmítnutí odkazu na rozhodnutí Ústavního soudu Pl. ÚS 21/06 v dané věci je neadekvátní. I kdyby bylo možno připustit, že venčením psa by žalobkyně porušila citovanou vyhlášku, není podle ní toto jednání společensky škodlivé.

[15] Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2014 vyvrátilo tvrzení žalobkyně, že psa venčila přítelkyně jejího syna, protože ostatní svědci tuto skutečnost nepotvrdili, navíc žalobkyně uvedla, že pokud psa venčí sama, stejně psa nemá na vodítku a poukázala na rozpornost obecně závazné vyhlášky, která povinnost vést psa na veřejném prostranství na vodítku vyžaduje. Žalobkyně uvedla, že její snahou při venčení je zajistit psovi dostatek volnosti. Skutkový stav byl zjištěn z výpovědi žalobkyně při ústním jednání 26. 6. 2014, z výpovědi poškozené A. T. a z výpovědi ostatních svědků, kdy svědek J. V. potvrdil napadení A. T. a obě svědkyně vypověděly, že neviděly útok a následky útoku. Žalobkyně nepopírala skutečnost, že pes při venčení volně pobíhá, aniž by byl veden na vodítku. Hodnocení žalobkyně je subjektivní a zavádějící, legislativní úrovně obecně závazné vyhlášky č. 3/2005 obce D.. Vyhláška je vydána věcně a místně příslušným subjektem, obec je k vydání vyhlášky oprávněna, vyhláška je vydána na základě zákonného zmocnění, byla řádně vyvěšena na úřední desce a okamžikem sejmutí z úřední desky se stala účinnou. Názor žalobkyně, že její povinností je ponechat psovi prostor pro volné pobíhání, je v rozporu s povinností každého (chovatele zvířete v zájmovém chovu i průvodce zvířete) zabránit psovi v úniku tak, jak je uvedeno v § 13 zákona na ochranu zvířat. Toto ustanovení definuje únik jako stav, kdy pes se vzdálí z prostoru bezprostředního působení vůle chovatele či osoby provázející psa. Chovatel či průvodce jsou zde ve stejném postavení. Pokud však chovatel zvíře svěří průvodci, pak platí, že k odpovědnosti za přestupek stačí, dopustí-li se chovatel přestupkového jednání nedbalostí vědomou či nevědomou. K námitce o absenci společenské škodlivosti žalovaný uvedl, že přestupek podle § 2 přestupového zákona je zaviněné jednání, které je označeno v přestupkovém nebo jiném speciálním zákoně. K odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti. K věcné stránce žalovaný uvedl, že žalobkyně jako fyzická osoba je chovatelkou zvířete chovaného v zájmovém chovu. Pohyb zvířat, respektive venčení psů je v obci D. normativně upraven o platnou a účinnou obecně závaznou vyhláškou č. 3/2005. Skutkový stav žalobkyně nepopřela. K procesní stránce žalovaný poukázal na zjednodušené příkazní řízení, podání odporu, seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a zastavení řízení o přestupku na úseku občanského soužití.

[16] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[17] Soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [(§ 27 odst. 1 písm. q) zákona č. 246/1992 Sb. na ochranu zvířat proti týrání], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[18] Soud dospěl k závěru, že předmětná věc byla žalovaným, stejně jako předtím správním orgánem rozhodujícím na prvním stupni, rozhodnuta správně, když byl správně zjištěn skutkový stav, tento byl příslušným způsobem právně kvalifikován a to včetně aplikace dotčené vyhlášky obce, řízení zároveň nebylo stíženo žádnými vadami. Pro stručnost soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí obou orgánů. Ke konkrétním námitkám obsaženým v žalobě, pak soud uvádí následující:

[19] K námitce žalobkyně, že část skutkové věty rozhodnutí správního orgánu, dle které v předmětném období „téměř denně“ venčila svého psa bez vodítka, neindividualizuje skutek dostatečně přesně k tomu, aby mohl být vymezen předmět přestupku, je třeba uvést, že tato není důvodná. Správní orgán dostatečně konkrétně vymezil období, ve kterém uvedený přestupek trval. Časové vymezení (od 1. 1. 2013 do 2. 12. 2013) pak zcela odpovídá zjištěným skutečnostem; konkrétně se odvíjí od toho, že z podání vysvětlení učiněného J. V. dne 2. 12. 2013 bylo zjištěno, že žalobkyně venčí psa bez vodítka nejméně od počátku kalendářního roku 2013. Použití formulace „téměř denně“ je příslušné vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu, kdy je z obsahu spisu (výpověď svědka i vlastní tvrzení žalobkyně) zřejmé, že žalobkyně v tomto období venčila psa bez vodítka pravidelně, avšak zároveň nelze z pochopitelných důvodů zcela přesně uzavřít, ve které konkrétní dny takto činila (s výjimkou dne 21. 9. 2013, kdy prokazatelně došlo k úniku psa a následujícímu incidentu s paní T.). Soud v této souvislosti považuje za podstatnou zejména skutečnost, že se ze strany žalobkyně jednalo o dlouhotrvající narušení zákonem chráněného zájmu, kterého se prokazatelně dopustila ve vymezeném období a takto zjištěnému stavu odpovídá i formulace skutkové věty, která nebrání podřazení skutku pod konkrétní skutkovou podstatu. Otázka, jaká je přesná definice slovního spojení „téměř denně“, je oproti tomu zcela podružná.

[20] Žalobkyně dále namítá, že správní orgán rozhodující v prvním stupni nebyl konzistentní při hodnocení skutkového stavu, jelikož zastavil řízení v části týkající se údajného přestupku žalobkyně proti občanskému soužití (vyhrožování poštváním psa plemene rotvajler), ale zároveň žalobkyni uznal vinnou ze skutku, kdy její fenka plemene jorkšírský teriér měla uniknout na ulici a zakousnout se do nohavice paní T.. Oba tyto domnělé skutky přitom vyplývají pouze z výpovědi paní T. a žádný další důkaz o jejich spáchání nesvědčí. K tomuto soud uvádí, že správní orgán vyhodnotil skutkový stav správně a námitka žalobkyně není důvodná. Z provedeného dokazování vyplynulo, že údajnému vyhrožování paní T. poštváním velkého psa nasvědčuje pouze výpověď jmenované; nikdo další z vyslechnutých svědků nebyl schopen uvedené jednání potvrdit. Proto správní orgán zcela příslušně uzavřel, že toto jednání nebylo žalobkyni prokázáno a řízení v příslušné části

zastavil. Skutečnost, že se fenka žalobkyně zakousla paní T. do nohavice, oproti tomu potvrdil i svědek J. V.. Skutečnost, že před tímto incidentem došlo k nekontrolovanému úniku fenky z pozemku žalobkyně na ulici (což příslušnou skutkovou podstatu přestupku naplňuje samo o sobě), pak byla potvrzena všemi vyslechnutými svědky a zároveň i žalobkyní. Správní orgán tak žalobkyni zcela důvodně uznal vinnou uvedeným jednáním.

[21] Z učiněných svědeckých výpovědí pak zároveň vyplývá nedůvodnost námitky žalobkyně, že své fence neumožnila zcela volné pobíhání po ulici. Tvrdí-li žalobkyně, že toto nelze z uvedených důkazů dovozovat, interpretuje tyto výpovědi zcela nesprávně. K námitce, že nebyla vyslechnuta navrhovaná svědkyně K. D., soud uvádí, že se ztotožňuje s právním názorem žalovaného, že provedení tohoto důkazu je nadbytečné, jelikož uvedená osoba jednak nebyla incidentu, jenž proběhl dne 21. 9. 2013, osobně přítomna a dále spáchání přestupku bylo provedenými důkazy dostatečně prokázáno. Tvzení žalobkyně, že by její fenku v předmětnou dobu venčila právě K. D., bylo výpověďmi svědků vyvráceno.

[22] K námitce žalobkyně se soud dále zabýval otázkou závaznosti vyhlášky obce D. č. 3/2005 týkající se venčení psů. Vycházel přitom z toho, že závaznost vyhlášky může sám posoudit, jelikož je při své rozhodovací činnosti vázán pouze ústavním pořádkem, mezinárodními smlouvami a zákony.

[23] Základním předpokladem pro závaznost vyhlášky je její dostatečná určitost. Soud v této otázce dospěl k závěru, že toto kritérium předmětná vyhláška splňuje, jelikož jsou v ní a v jejích přílohách přesně vyjmenovány a zakresleny prostory, na které se její působnost vztahuje.

[24] Krajský soud dále následoval příklad Ústavního soudu, který v řízení o zrušení vyhlášky obce vedeném pod sp. zn. Pl. ÚS 63/04 provedl při posuzování této vyhlášky uvedený test:

- 1) Přezkoumání pravomoci obce vydávat obecně závazné vyhlášky.
- 2) Přezkoumání otázky, zda se obec při vydávání obecně závazné vyhlášky nepohybovala mimo zákonem vymezené věcnou působnost (jednání *ultra vires*).
- 3) Vyřešení otázky, zda obec při vydávání obecně závazné vyhlášky nezneužila zákonem jí svěřenou působnost.
- 4) Přezkum obsahu vyhlášky z hlediska "nerozumnosti" (*unreasonableness*).

[25] Po provedení testu dospěl soud k závěru, že předmětná vyhláška splňuje i takto definovaná kritéria závaznosti, jelikož obec D. měla pravomoc vyhlášku vydat, nedopustila se jejím vydáním jednání *ultra vires*, nezneužila zákonem svěřenou působnost, ani nejednala nerozumně. Tento závěr soudu je zcela v souladu se skutečností, že obsahově velmi obdobné vyhlášky jsou platné v řadě obcí a měst v České republice. Dále je na místě uvést i to, že vyhlášky, které obec vydává v rámci své samostatné působnosti jsou dle § 123 obecního zřízení podrobeny doзору Ministerstva vnitra, které má, shledá-li že vyhláška odporuje zákonu, v kompetenci provést pozastavení platnosti vyhlášky a vyzvat obec k její nápravě; v případě neuskutečnění nápravy podá Ministerstvo návrh na zrušení vyhlášky

k Ústavnímu soudu. Výše popsanému dozorovému mechanismu byla podrobena i předmětná vyhláška.

[26] Žalobkyně dále namítala, že přestupku dle zákona na ochranu zvířat proti týrání by se naopak dopustila venčením psa na vodítku, neboť by mu tím bránila ve volném pohybu. Takovou argumentaci považuje soud za absurdní, neboť při zájmovém chovu psů jde o zcela běžnou praxi, že (s ohledem na obecně závazné vyhlášky i na bezpečnost) je v intravilánu obce pes venčen na vodítku. Nejde o omezení pohybu psa, které by bylo jakkoli nepřiměřené. Žalobkyně má zároveň nepochybně možnost venčit psa „na volno“, a to když s ním opustí území vymezené vyhláškou obce D. č. 3/2005 pro venčení na vodítku, což s ohledem na velikost obce nepřestavuje žádný problém.

[27] S ohledem na výše uvedené rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji zamítl.

[28] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. v souladu s tím, že úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval, soud ze spisu žádné nezjistil a žalobkyně zároveň byla osvobozena od povinnosti platit soudní poplatek, proto žalovanému žádné náklady nepřiznal; neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 22. 10. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně